

Farinera La Favorita

PATRIMONI CIUTADANER. Les farineres són un model particular de fàbrica, s'hi treballa amb un tecnologia de decantació per inèrcia que els obliga a tenir diversos pisos. A més, en fer un producte alimentari -la farina- solen tenir una estètica més neta i, sovint, els murs exteriors estan pintats de blanc.

Foto: Francesc Rubí.

Aquesta farinera, també anomenada "de les Obagues", situada al sud-est de la ciutat, es va construir el 1861 al marge dret del Cardener per aprofitar l'energia hidràulica i el recentment instal·lat ferrocarril de Barcelona a Saragossa, l'actual Renfe. L'edifici que conté les sitges és de 1916 i està dissenyat per l'arquitecte Alexandre Soler i March. La farinera és un conjunt industrial format per diverses construccions a banda i banda de l'antiga carretera d'Esparreguera. L'edifici més destacat és la nau principal, al costat del riu, de planta baixa i tres pisos, amb uns adossats més antics al sud que podrien ser restes d'una antiga filatura de cotó. Aquest cos principal, es va cremar el 1923 i es va refer amb una estructura de ciment armat que l'ha dotat d'una gran resistència. Els murs exteriors són de paredat que havia estat arrebossat i pintat de blanc i la coberta és a dues aigües de teula. El cos més artístic del conjunt és el de les sitges de cereal, en estil modernista, amb el sòcol de pedra i la resta de totxo arrebossat i pintat en ocre, amb alguns elements d'obra vista i ceràmica verda. El més espectacular són els grans ràfecs de la teulada amb estructura de fusta. Finalment, també és interessant un cos a l'altre costat de la carretera que estava integrat a la via del tren i feia de moll de càrrega. Els tres cossos estaven units per passarel·les metàl·liques cobertes que travessaven la carretera en alçada. Al mig es forma un pati separat de la carretera per una tanca de ferro.

El catàleg de Manresa protegeix el conjunt de manera parcial, la volumetria i la composició de les façanes i les cobertes dels tres cossos i de la xemeneia, per la importància històrica, artística i per ser un referent de la indústria del Cardener. També es protegeixen els elements interiors que facin referència al passat industrial del bé. No obstant això, l'estat d'abandonament dels darrers anys ha fet que el conjunt hagi estat víctima de vandalisme amb l'objectiu de substreure'n els elements de ferro, com la barana de l'escala, un volant d'una instal·lació d'aigua o part de la reixa exterior. L'origen del conjunt és un antic molí del segle XVI. L'agost de 1861 es va inaugurar, el 1873 es va ampliar i el 1916 es va construir el cos de sitges. El 1923 es va incendiar i al final de la Guerra Civil també. Era la farinera més important del ram en el seu temps i estava explotada per la família Gabriel sota la raó social Casajuana, Gabriel i Masana. Els dos últims van deixar la companyia i van aixecar la farinera La Florinda. Una filla de Gabriel, Pilar, es va casar amb l'advocat Santos Yellestich i Ferrer que, amb el temps, passà a dirigir el negoci. Durant el franquisme va formar part de la xarxa de silos del Servicio Nacional del Trigo i als anys setanta tancava després de més de cent anys.

PER SABER-NE MÉS:

- Joaquim Sarret i Arbós: "Història de la Indústria, el Comerç i els Gremis de Manresa", Manresa, 1923.

